

SUOMENTANUT
KAISA KATTELUS

STEPHANIE
GARBER

AIONAATTO

CARAVAL 4

KUVITTANUT ROSIE FOWINKLE
WSOY

STEPHANIE GARBER

AATONAATTO

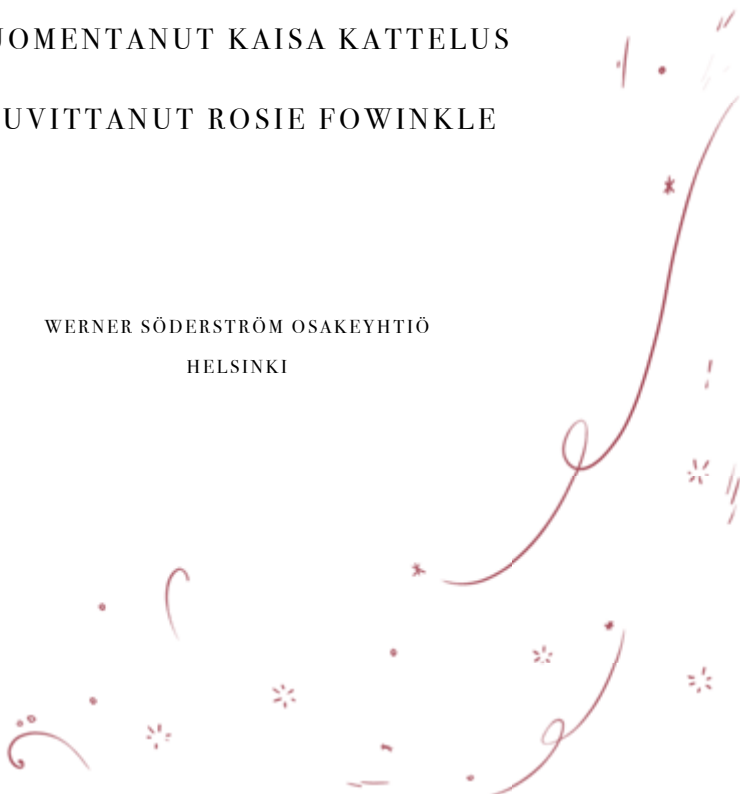
CARAVALL 4

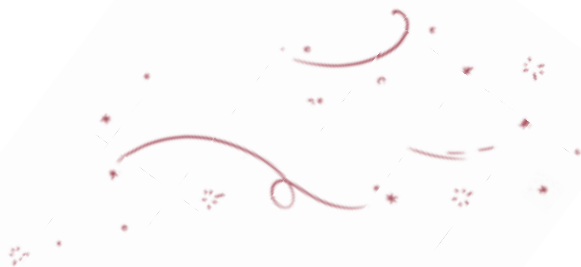
SUOMENTANUT KAISA KATTELUS

KUVITTANUT ROSIE FOWINKLE

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

Painettu Kustantamo Legendassa Valendassa, Meridiaanin keisarikunnan pääkaupungissa Scarlettin dynastian 2. vuonna.

Jos olet yrmeäluontoinen tai katsot karsaasti ilonpitoa, fantasiaa, romantiikkaa, haaveita ja juhlan taikaa, sinun kannattaa ehkä laskea tämä kirja käsistäsi välittömästi. On yleisesti tiedossa, että se on tartuttanut lukijoihinsa juhlamielen ja saanut heidät haaveilemaan jostakusta, joka tulisi ja veisi mukanaan. Jotkut lukijat ovat tietävästi jopa puhjenneet lauluun tai alkaneet yhtäkkiä leipoa juhlaherkuja.

Tämän kirjan voi ostaa, antaa lahjaksi tai lainata, mutta missään tapauksessa sitä ei pidä viedä Mahtavaan Pohjolaan. Kirjan taikuus ei ole sopusoinnussa Mahtavan Pohjolan tarinakirouksen kanssa, eikä Kustantamo Legendassa vastaa seurauksista, jos nuo kaksi joutuvat toistensa kanssa tekemisiin.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
SPECTACULAR

Copyright © 2024 by Stephanie Garber
Suomenkielinen laitos © Kaisa Kattelus ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51681-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

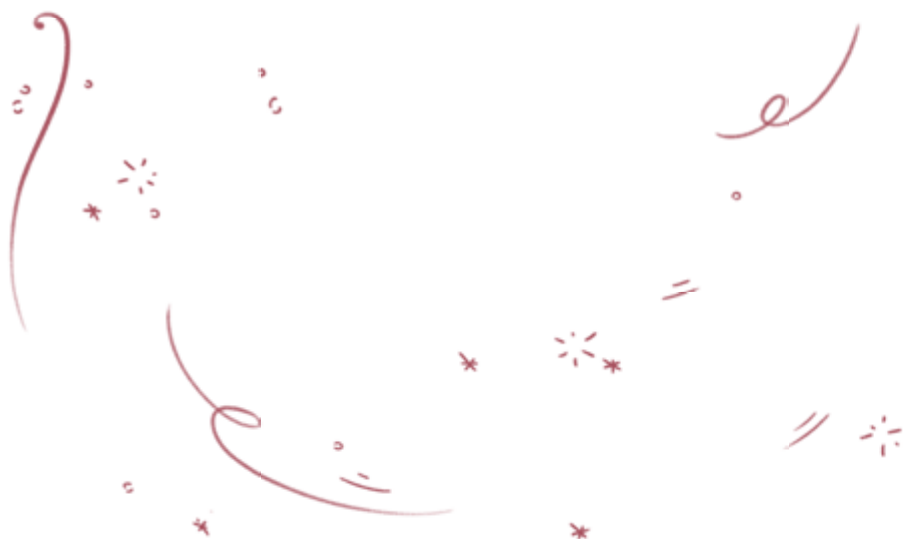
Tämä kirja on omistettu sisarelleni.
Ei olisi Scarlettia eikä Tellaa,
jos ei ensin olisi ollut Stephanieta ja Allisonia.

Valenda

Kutsut saapuvat rasioissa. Ne ilmestyvät kahdeltatoista – päivällä, ei keskiyöllä. Olisi traagista, jos kutsut katoaisivat pimeässä tai jos ahneet tähdet anastaisivat ne itselleen.

Rasiat ovat lumivalkoisia ja yhden paperiarkin levyisiä.

Kaupungin ilma täyttyy huokauksista, kun asukkaat löytävät rasiansa kynnykseltä tai ikkunalaudalta. Kanteen on kaiverrettu lumihiutaleita, ja kylkiin on etsattu vastaanottajan nimi.

Hetki sitten ilma uhkui pakkasta ja sumua, mutta nyt se on tulvillaan mahdollisuuksia ja magiaa.

Rasiassa ei ole lukkoa, vain samettinauha, jonka moni avaa heti. Toiset malttavat mielensä. Tällaisia rasioita ei ole koskaan ennen vastaanotettu Valendan kodeissa. Useimmat haluavat ottaa kaiken irti tilanteesta ja vievät soman kapineen mökkiinsä, linnaansa tai asuntoonsa, jonka ikkunoiden alla antimiaan tarjoilevat katukauppiat haikailevat jo kotiin katsomaan, onko heillekin tullut oma rasia.

Kaikki tämä toivo ja ihmetys tihkuu rasian läpi sen sisällä odottavaan kutsuun, niin että kun kansi avataan, paperi näyttää ensin tyhjältä.

Sitten...

Paperi rätisee kuin halko takassa juuri katkeamisen hetkellä. Sen keskelle syttyy kipinä, josta tuikahtaa pieni sihisevä valo. Valo lähtee leviämään ilotulituksen lailla, ja yhtäkkiä paperi on täynnä kimaltavia kultakirjaimia:

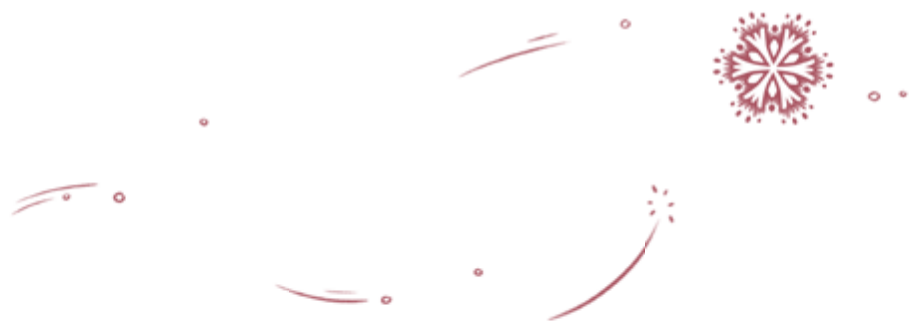

Sisällys

1. Pyrypalloja ja mummin pipareita	21
2. Suuren juhlan aatonaatto	27
3. Ajatus ei ole tärkein	45
4. Jos vain...	63
5. Tervetuloa Mistelikadulle	67
6. Kuinka olla menettämättä elämänsä rakkautta	77
7. Älä koskaan ota karkkia vieteripojalta	91
8. Näytät tontulta	103
9. Vihreä ei ollut Tellan väri	109
10. Jotkin legendat ovat muita parempia	129
11. Täydellinen juhlahahja	137

12. Huijari	143
13. Hyvää suuren juhlan aattoa kaikille (paitsi Donatellalle)	153
14. Rakkaudessa ja sieppauksissa ovat kaikki keinot sallittuja	157
15. Enkö siis saa keksejä?	161
16. Vuoden ainoa yö, jolloin unet karkaavat	181
17. Juo vähän munatotia, se auttaa	185
18. Oletko valmis pelaamaan?	195
19. Pyrypallo pyrypallossa	207

Kuiskaussanommat

Juhlanumero

Ihmeellinen tarina ihmeestä

Kutlass Knightlinger

Jotkut sanovat, että suuri juhla on Leluseppien killan keksintöä. Toiset taas väittävät, että ompelijattaret ja puvunleikkaajat ovat yksissä tuumin juonineet tämän päivän myydäkseen pukuja, hansikkaita ja silkkisolmioita, joita käytetään vain kerran. On toki myös niitä jotka uskovat, että koko sokerinsuloinen ajatus on kehkeytnyt kondiittorien päässä.

Totuus kuitenkin on, että suuren juhlan toi Meridiaanin keisarikuntaan Pohjolan prinsessa Infinity Larkspur, joka avioitui keisari Xavier Xavier IV:n kanssa Xavierin dynastian 7. vuonna.

Meridiaanin keisarikunnassa prinsessa Infinityä ilmeisesti suretti se, ettei hänen alamaisillaan ollut juurikaan juhlapäiviä – päiviä, jolloin he voisivat keskittyä levittämään iloa, onnea ja rakkautta.

Hän uskoi, että ihmisten on saa-

tava pitää hauskaa. Että heidän on saatava odottaa. Toivoa. Antaa.

Siten sai alkunsa suuri juhla.

Myöhemmin syntyi muitakin juhlia. Prinsessa Infinity loi vanhoista myyteistä ja tarinoista juhlia yhtä vaivattomasti kuin jotkut kuninkaalliset luovat pienistä rikkeistä häväistysjuttuja.

Toki ompelijattaret, lelusepät ja kondiittorit ovat hyötäneet juhlasta kovasti.

Mutta eikö samaa voi sanoa meistä kaikista?

Minä olen jättänyt lelut taakseni, mutta toivon, etten koskaan väsy iloon, hepeniin ja lahjojen antamiseen.

Tunnustan, että tänä vuonna minulla ei ole mieltiettyä, jolle antaisin lahjan. Mutta minulla on lahja odottamassa siltä varalta, että sattuisin iskemään silmäni johonkun keisarinna Scarlettin juhlissa.

LAHJAA

ILOA

TAIKAA

HULINAA HURMAA HERKKUJA

PUHVI

PIDÄ KIIRETTÄ!

YHDEN PÄIVÄN

ILMAISIA

AATTONA!

I

Pyrypalloja ja mummin pipareita

Myöhemmin tuntui aivan ilmeiseltä, että jotakin oli ollut tekeillä Valendassa. Suurin osa kuuluisan kaupungin asukkaista ei aavistanut mitään. Mutta kuten usein käy, ne jotka tarkkailivat tilannetta ulkopuolelta, näkivät kaiken selvästi.

Kun suuri juhla oli ohi, merellä seilanneet kapteenit sanoivat: ”Näytti aivan siltä kuin kaupungin ylle olisi laskettu valtava lasikupu, joka muutti sen valtavaksi, pyörteileväksi pyrypalloksi. Vannon kautta vaarin hammaskaluston!”

Vannominen ei ollut tarpeen.

Jo ennen suuren juhlan alkua laivat lakkasivat ankku-roitumasta Valendan satamaan. Mutta juhlahumun ja ilonpidon pyörteissä hyvin harva pani merkille koko asiaa.

Satamassa oli vain yksi nuori merimies, joka oli mielestään liian järkevä riekkumaan. Hän oli vasta seitsemäntoista, mutta hänellä oli tyylikäs laivaston hattu, joka antoi hänelle monta senttiä lisää pituutta.

Toisin kuin muut kaupunkilaiset, jotka näyttivät leijuvan hattarapilvissä, järkevä merimies huomasi laivojen puuttumisen ja lähti etsimään toista täyspäistä henkilöä, jolle kertoa asiasta. Hän marssi tärkeänä halki ärsyttävän riehakkaan sataman, jossa oli esillä lista uupuvista laivoista.

Hän ei ollut huomaavinaan puun korkuisia karkkikeppejä katujen varsilla, mausteista siideriä myyviä kärryjä, joita oli kaikkialla, tai ihmisiä jotka saattoivat suin päin puhjeta laulamaan.

Mutta sitten hänen katseensa tarkentui. Keskellä katua oli suunnaton piparkakkutalo, jonka valkoisilla kuorrutekiehkuroilla koristellusta savupiipusta tuprusi kanelisavua.

Merimies jähmettyi niille sijoilleen.

Hänen mumminsa oli leiponut aivan samanlaisia piparitaloja – tosin niistä ei ollut tuprunnut maagista kanelisavua ja ne olivat olleet niin pieniä, että kukaan ei olisi mahtunut sisään. Muuten jokainen yksityiskohta oli juuri niin kuin pitikin: pastellinväriset karamellit jättimäisellä katolla, säkenöivät sokerikiteet isoissa ikkunoissa, punavalkoiset piparminttupylväät valtavan oven molemmin puolin.

Merimies seisoj kokonaisen minuutin paikoilleen jäähmettyneenä.

Mummin kuolemasta oli kulunut jo kaksi suurta juhlaa. Oli ollut helpompi jättää koko juhla väliin kuin viettää sitä ilman häntä.

Viimein merimies puisteli itseään. Hän muisti taas, millä asialla oli. Hänen täytyi tehdä ilmoitus saapumatta jääneistä laivoista. Mutta silloin piparitalon ovi raottui, ja hän oli aivan selvästi kuulevinaan mummin äänen: ”Tule sisään sieltä lumesta, Pierre. Olen keittänyt kaakaota ja leiponut lempikeksejäsi.”

Ilmoille tulvahti tähtikuvioisten voikeksien tuoksu. Ne oli maustettu pippurilla, ja kuorrutteessa oli muskottipähkinää.

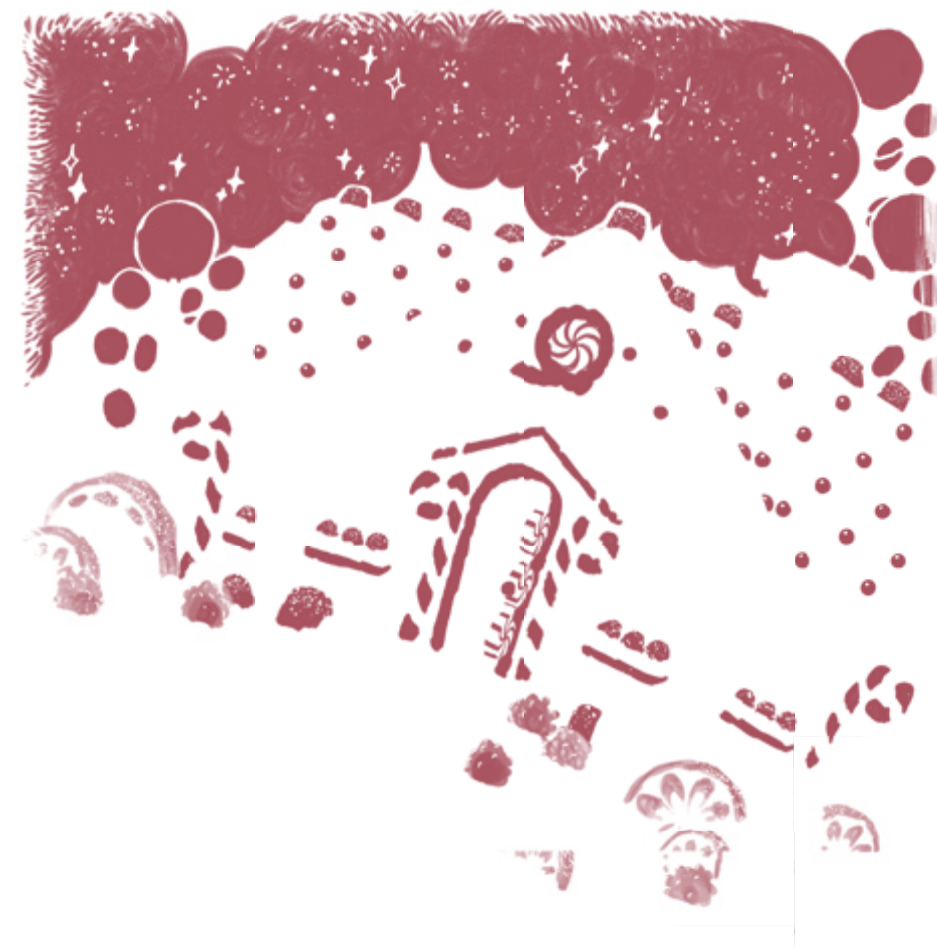

Voiko hän tosiaan olla täällä? Pierre ihmetteli. Ajatus oli kaikkea muuta kuin järkevä. Mutta hänestä oli alkanut tuntua, että oli oikeastaan aika hölmöä olla järkevä suuren juhlan aikaan.

”Tule sisään, poikakulta”, mummi huhuili.

Minkä siinä mahtoi?

Pierre ei voinut vastustaa tilaisuutta tavata mummi vielä kerran. Eikä hän tosiaankaan halunnut kieltäytyä lempikekseistään.

Saattoi myös olla, että häntä oli hitusen noiduttu.

Pierren tarina oli vain yksi monista merkillisistä jutuista, joita kaupungissa alkoi kiertää suuren juhlan jälkeen.

Suosituin niistä oli tietysti se, joka kertoi prinsessa Donatella Dragnasta.

Kaipaatko viime hetken **LAHJAA?**
JUHLAILLOA?

Tai JUHLATAIKAA?

OIKEA Osoite on

MISTELIKATU

KOKO JUHLAMAAN MAHTAVIN KATU!

HULINAA, HURMAA, HERKKUJA!

Hepeniä, humua, helmoja!

Yllätyksiä **PUHVI** hihassa!

PIDÄ KIIRETTÄ!

MISTELIKATU ON AUKI VAIN **YHDEN PÄIVÄN!**

Ovet avautuvat
aamunkoitteessa
SUUREN JUHLAN
AATTONA!

ILMAISIA
SOKERILUUMUJA
LAPSILLE!

9 789510 516812

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-51681-2